

Rolnummer 6546
Arrest nr. 132/2017 van 23 november 2017

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg Luik, afdeling Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters J.-P. Snappe, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 17 november 2016 in zake Krystian Baczkiewicz en anderen tegen de icvba « Publifin », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 24 november 2016, heeft de Rechtbank van eerste aanleg Luik, afdeling Luik, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij tot gevolg hebben dat de gepensioneerden die door het loutere feit van een volledige loopbaan een van de twee daarbij ingestelde wettelijke plafonds bereiken, sommige pensioenaanvullingen worden ontzegd, terwijl de gepensioneerden die *ceteris paribus* dat plafond niet bereiken bij ontstentenis van een volledige loopbaan, het voordeel ervan kunnen genieten ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Krystian Baczkiewicz, Richard Beuset, Raymond Berndt, Willy Bodart, André Bourguet, Robert Brokken, René Casimier, Paul Cathenis, Daniel Colsohl, Jacqueline Conil, Lucien Cornil, René Coumont, Désiré Crenier, Hubert Dams, Richard Darcis, Francis Dechaine, Arthur Decuyper, François Delheusy, Freddy Denis, Pierre Depaifve, Marcel Devillers, René D'Hebboudt, Roger Dodemont, Pol Dany, André Dozin, Mathieu Dreze, Marc Fairon, Jean-Marie Fantini, Joseph Garray, Maria Giustra, Gérard Havart, Jacques Honnay, Francine Hubens, Achille Joyeux, Marcel Killesse, Jean Klein, Luc Kremeer, Christian Legros, Jean Lejeune, Claudette Lekeu, Jean Lemaire, Huguette Leon, Michel Lerho, Marie-Thérèse Lovinfosse, Alain Loyen, René Mahaux, Armand Mahy, Guy Matriche, Sylvain Merlan, Raymond Mors, Jean-Luc Nicolay, Pierre Papier, Fernand Radermacher, Jean Ramanzotti, Alain Rediger, Paul Renier, Jean-Claude Reul, Pierre Riga, Ludwig Rompen, Jean Rouchet, Claude Schmit, Georges Schoefs, Elie Seret, Guillaume Seret, Roger Spaubek, Victor Surings, Louis Taeter, Michel Toussaint, Jean Vanhee, Serge Vanhee, Alain Van Hulle, Guy Wellens, Philippe Wergifosse, Gilbert Willems et Pol Durieux, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. V. Thiry, advocaat bij de balie te Luik;

- de icvba « Publifin », oorspronkelijk bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Bourtembourg en Mr. C. Molitor, advocaten bij de balie te Brussel;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Schaffner, advocaat bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 21 juni 2017 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 12 juli 2017 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Ingevolge de verzoeken van de partijen om te worden gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 12 juli 2017 de dag van de terechtzitting bepaald op 26 september 2017.

Op de openbare terechtzitting van 26 september 2017 :

- zijn verschenen :

. Mr. V. Thiry, voor Krystian Baczkiewicz en anderen;

. Mr. S. Pâques, tevens *loco* Mr. J.-P. Lacomble, advocaten bij de balie te Luik, in opvolging van Mr. J. Bourtembourg en Mr. C. Molitor, voor de icvba « Publifin »;

. Mr. E. Jacobowitz, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. P. Schaffner, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Vijfzeventig natuurlijke personen, allen voormalige werknemers van de « Association liégeoise du Gaz » (hierna : « A.L.G. »), thans tot het pensioen toegelaten, verzoeken de Rechtbank van eerste aanleg Luik, afdeling Luik, de intercommunale coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid (icvba) « Publifin », die in de rechten en verplichtingen van de « A.L.G. » treedt, ertoe te veroordelen hun de eindejaarspremie en het vakantiegeld te betalen waarop zij, met toepassing van hun voormalige statuut, menen recht te hebben. Met toepassing van de artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen heeft de icvba « Publifin » sinds 2013 de eindejaarstoelage en het vakantiegeld niet betaald aan de gepensioneerden die het wettelijke grensbedrag reeds hadden bereikt en heeft ze die gedeeltelijk, ten belope van het verschil tussen het bedrag van het pensioen en het laagste van de twee grensbedragen, betaald aan de andere gepensioneerden. De Rechtbank is van oordeel dat de betwiste eindejaarstoelage en het betwiste vakantiegeld aanvullingen zijn van het pensioen van de werknemers en van de weduwnaars en weduwen van werknemers en dat het in de voormelde bepalingen beoogde dubbele grensbedrag op hen van toepassing is. Voor de Rechtbank doen de eisers gelden dat de artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 onder de werknemers een discriminatie doen ontstaan naargelang zij al dan niet een volledige loopbaan hebben gehad. Bijgevolg stelt de Rechtbank aan het Hof de voormelde vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De eisers voor de verwijzende rechter zetten uiteen dat zij voormalige statutaire personeelsleden zijn van de intercommunale « A.L.G. », die vanaf 1 januari 2011 door fusie-opslorping is overgenomen door de intercommunale « Tecteo Group », en dat zij in die hoedanigheid een rustpensioen van de openbare sector genieten. Zij herinneren eraan dat artikel 19*bis* van de pensioenregeling van het personeel van de « A.L.G. » hun een dubbel aanvullend voordeel bij het pensioen waarborgde : een eindejaarstoelage die gelijkwaardig is aan het geïndexeerd bedrag van het pensioen van de maand mei en vakantiegeld dat gelijkwaardig is aan 105 pct. van het geïndexeerd bedrag van het pensioen van de maand juni. Zij preciseren dat het gaat om extralegale voordelen die

vrij werden toegekend ingevolge een onderhandeling tussen de overheid en de vakverenigingen, dat die voordelen hun tot het jaar 2012 zonder voorbehoud werden betaald en dat de betaling ervan in 2013 is opgehouden.

A.1.2. De eisers voor de verwijzende rechter verwijzen naar het arrest nr. 59/93 van het Hof.

Zij doen gelden dat in de door de verwijzende rechter in aanmerking genomen interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen, volgens welke de betwiste eindejaarstoelage en het betwiste vakantiegeld pensioenaanvullingen zijn in de zin van artikel 39 van de wet van 5 augustus 1978, alleen de werknemers die geen volledige loopbaan binnen de « A.L.G. » hebben gehad en die daardoor niet het maximum van het toegestane pensioen hebben bereikt, de voordelen van die beide toelagen kunnen genieten. Zij gaan ervan uit dat dat verschil in behandeling volledig in tegenspraak is met de doelstelling die werd nagestreefd door de wetgever, die handelde vanuit een bekommernis van sociale rechtvaardigheid, billijkheid en harmonisatie. Zij voegen eraan toe dat het verschil in behandeling des te minder kan worden verantwoord daar de werknemers die een volledige loopbaan hebben en die bijgevolg van de in het geding zijnde voordelen zijn uitgesloten, meer dan de anderen hebben bijgedragen aan de bij de intercommunale ingestelde pensioenkas.

A.1.3. Die partijen wijzen erop dat het mogelijk is de in het geding zijnde bepalingen te interpreteren op een wijze die niet de aangeklaagde discriminatie veroorzaakt, namelijk in die zin dat de eindejaarstoelage en het vakantiegeld die zijn toegestaan aan de gepensioneerden en de weduwnaars en weduwen van gepensioneerden van de « A.L.G. » niet in aanmerking moeten worden genomen bij de berekening van het basistrustpensioen of van het relatieve grensbedrag van het pensioen.

A.2.1. De icvba « Publifin », verwerende partij voor de verwijzende rechter, is van mening dat de eindejaarstoelage en het vakantiegeld pensioenaanvullingen van de gepensioneerde personeelsleden van de intercommunale vormen en dat het bij artikel 39 van de wet van 5 augustus 1978 ingestelde dubbele grensbedrag wel degelijk op hen van toepassing is. Zij zet uiteen dat bij de gepensioneerde personeelsleden van de voormalige « A.L.G. » het relatieve grensbedrag, dat overeenkomt met drie vierden van de wedde die als grondslag voor de uitkering van het pensioen heeft gediend, wordt bereikt met het bedrag van het maandelijks pensioen alleen, wanneer die personeelsleden een loopbaan van 37 en een half jaar hebben, aangezien voor die personeelsleden in een tantième ten bedrage van één vijftigste is voorzien. Zij zet uiteen dat wanneer het in het in het geding zijnde artikel 39 bedoelde grensbedrag wordt bereikt, er een aftopping moet gebeuren en dat de vermindering bij voorrang wordt toegepast op het pensioengedeelte dat rechtstreeks ten laste valt van de overheid, van de werkgever of van het door hem opgerichte pensioenfonds en vervolgens op het pensioengedeelte ten laste van de pensioenregeling voor werknemers of voor zelfstandigen.

A.2.2. De icvba « Publifin » doet gelden dat in de in het geding zijnde bepalingen alle personeelsleden die een pensioen van de openbare sector genieten en die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, op dezelfde wijze worden behandeld. Zij zet uiteen dat die maatregelen zijn aangenomen in het kader van een hervorming met het oog op de sanering van de overheidsfinanciën. Zij gaat ervan uit dat in de context van het voor het verwijzende rechtcollege hangende geschil, alle personeelsleden van de intercommunale « Publifin » zich in een vergelijkbare situatie bevinden, ongeacht of zij al dan niet het voordeel van een volledige loopbaan genieten, en dat zij op identieke wijze worden behandeld, namelijk dat hun volledig pensioeninkomen de in het in het geding zijnde artikel 39 vastgelegde grensbedragen niet mag overschrijden.

A.3.1. De Ministerraad is van mening dat aan het Hof een vraag wordt gesteld, niet over een verschil in behandeling onder voormalige werknemers van de « A.L.G. » naargelang zij zich al dan niet op een volledige loopbaan kunnen beroepen, maar wel over de bij de in het geding zijnde normen ingestelde gelijke behandeling van de betrokken voormalige werknemers, ongeacht de duur van hun loopbaan, aangezien zij niet voorzien in een bijzondere inaanmerkingneming van de duur van de loopbaan van de betrokken personeelsleden.

A.3.2. De Ministerraad is van oordeel dat de economische en budgettaire overwegingen die aan de basis lagen van de wet van 5 augustus 1978 nog steeds geldig zijn en is van mening dat de gelijke behandeling van alle gepensioneerde personeelsleden, ongeacht de duur van hun loopbaan, verantwoord is door de doelstelling van de in het geding zijnde maatregelen, namelijk, enerzijds, het verwezenlijken van besparingen op het gebied van de pensioenen en de harmonisatie van de verschillende stelsels en, anderzijds, de doeltreffendheid en het rechtvaardige karakter van die maatregelen door het zeer ruime toepassingsgebied ervan. Hij doet gelden dat de twee onderzochte categorieën van gepensioneerden zich niet in situaties bevinden die, ten aanzien van de beschouwde maatregel, wezenlijk verschillend zijn.

A.3.3. Ten slotte is de Ministerraad van mening dat niet kan worden betoogd dat de gepensioneerden van de « A.L.G. » die zich op een volledige loopbaan kunnen beroepen en aan wie het geheel van de pensioenaanvullingen wordt ontzegd omdat zij reeds een van de beide wettelijke maximumbedragen bereiken, een onevenredige last opgelegd krijgen. Hij verwijst in dat verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake het optreden van de wetgever op het gebied van de pensioenen. Hij onderstreept dat te dezen de betrokken gepensioneerden over het door de wetgever bepaalde maximumbedrag beschikken.

A.4. In hun memorie van antwoord wijzen de eisers voor de verwijzende rechter erop dat de afschaffing van de dubbele pensioenaanvulling voor de gepensioneerden die doen blijken van een volledige loopbaan een vermindering van het jaarlijkse pensioen met zich meebrengt die gelijk is aan 2,05 maanden, hetgeen meer dan 45 pct. van het pensioen gedurende de maanden mei en juni van elk jaar vertegenwoordigt. Zij zijn van mening dat die vermindering, die beduidend hoger is dan, bijvoorbeeld, een indexsprong, een overdreven karakter vertoont. Zij voegen eraan toe dat die maatregel, die van toepassing is op reeds gepensioneerde personen, op onevenredige wijze afbreuk doet aan hun rechtmatige verwachtingen en aan de inachtneming van de te hunnen aanzien aangegane verbintenissen. Zij onderstrepen dat het pensioenfonds van de « A.L.G. » in het leven was geroepen om de uitkering van dat dubbel aanvullend voordeel mogelijk te maken en dat het thans andere doeleinden dient.

A.5. De icvba « Publifin » sluit zich aan bij de argumentatie van de Ministerraad en doet bovendien gelden dat het verschil in behandeling dat de eisende partijen voor de verwijzende rechter bekritisieren, namelijk dat de gepensioneerde personeelsleden van de intercommunale al dan niet de pensioenaanvullende voordelen ontvangen naargelang zij al dan niet het voordeel van een volledige loopbaan genieten, zijn oorsprong niet vindt in de wet maar het gevolg is van de toepassing ervan. Zij voegt eraan toe dat met de in het geding zijnde bepalingen wel degelijk een doelstelling van sociale rechtvaardigheid, billijkheid en harmonisatie wordt nagestreefd omdat zij tot gevolg hebben de ongelijkheden onder Belgische gepensioneerden te beperken.

A.6. In verband met de door de eisers voor de verwijzende rechter voorgestelde alternatieve interpretatie merkt de Ministerraad eerst op dat zij het feit dat de in het geding zijnde artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 in beginsel op hen van toepassing zijn, niet ter discussie stellen. Hij is vervolgens van mening dat de in die interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen uiteengezette berekeningsmethode niet kan worden aanvaard omdat zij klaarblijkelijk strijdig is met de toepassing van die bepalingen, in zoverre daarbij het feit wordt vergeten dat de vermindering van het pensioen moet worden toegepast zodra een van beide grensbedragen wordt bereikt.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen.

Artikel 39 van die wet bepaalt :

« Onverminderd de toepassing van de bepalingen van Titel V van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, mogen de in artikel 38 bedoelde rustpensioenen de 3/4 niet overschrijden van de wedde die als grondslag voor de uitkering heeft gediend. De toegekende tijdsbonificaties uit hoofde van hechtenis, deportatie, militaire oorlogsdiensten en ermede gelijkgestelde diensten, hebben evenwel uitwerking tot de uiterste grens der 9/10 van die wedde.

Bovendien mogen die pensioenen, met inbegrip van de voormelde bonificaties, alsook de in artikel 38 bedoelde overlevingspensioenen, niet meer bedragen dan 46.882,74 EUR per jaar. Dit bedrag is gekoppeld aan het indexcijfer 138,01 van de consumptieprijzen en schommelt op de wijze vastgesteld door de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld.

Voor de toepassing van de hierbovenvermelde maximumbedragen, worden de pensioenen, pensioenaanvullingen, renten, toelagen, en andere als pensioen geldende voordelen met betrekking tot dezelfde loopbaan en tot dezelfde periode van beroepsactiviteit samengeteld. De eventuele vermindering wordt bij voorrang toegepast op het pensioengedeelte dat rechtstreeks ten laste valt van de openbare macht, van de werkgever of van het door hem opgerichte pensioenfonds en vervolgens, op het pensioengedeelte ten laste van de pensioenregeling voor werknemers of voor zelfstandigen.

[...] ».

Artikel 40 van die wet bepaalt :

« De onderlinge cumulatie van meerdere in artikel 38 vermelde pensioenen, en de cumulatie van deze pensioenen met een rust- of overlevingspensioen als werknemer, als zelfstandige of als begunstigde van de Overzeese Sociale Zekerheid, mag niet meer bedragen dan 46.882,74 EUR per jaar. Dit bedrag is gekoppeld aan het indexcijfer 138,01 van de consumptieprijzen en schommelt op de wijze vastgesteld door de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld.

Voor de toepassing van het voormelde plafond worden de pensioenen, pensioenaanvullingen, renten, toelagen en andere als rust- en overlevingspensioenen geldende voordelen samengeteld ».

B.2. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid van die bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij een verschil in behandeling doen ontstaan tussen de gepensioneerden die, aangezien zij geen volledige loopbaan hebben gehad, een pensioen genieten dat de vermelde grensbedragen niet bereikt en aan wie derhalve bepaalde door hun voormalige openbare werkgever aangeboden pensioenaanvullingen kunnen worden toegekend, en de gepensioneerden die, aangezien zij een volledige loopbaan hebben gehad, een pensioen genieten dat ten minste een van de twee vermelde grensbedragen bereikt en aan wie bijgevolg niet dezelfde pensioenaanvullingen kunnen worden toegekend.

B.3. De verwijzende rechter oordeelt dat de in het geding zijnde bepalingen van toepassing zijn op de eindejaarstoelage en het vakantiegeld waarin is voorzien bij het pensioenstatuut dat van toepassing is op de eisers voor hem, aangezien het gaat om

aanvullingen bij het pensioen van de werknemers en de weduwnaars en weduwen van werknemers.

Het Hof onderzoekt de in het geding zijnde bepalingen in die interpretatie.

B.4.1. De artikelen 38 en volgende van de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen maken deel uit van een reeks structuurhervormingen en maatregelen tot sanering van de begroting en tot heroriëntering van de openbare uitgaven, vanuit een bekommernis van « sociale rechtvaardigheid, billijkheid en harmonisatie » (*Parl. St.*, Kamer, 1977-1978, nr. 450/1, p. 1; nr. 450/23, pp. 189-191 en 195-197; Senaat, 1977-1978, nr. 436/2, pp. 91-93).

Blijkens de parlementaire voorbereiding wilde de Regering enkele fundamentele wijzigingen invoeren inzake rust- en overlevingspensioenen, ten einde besparingen te doen en tevens bij te dragen tot de harmonisatie van de verschillende stelsels. Luidens de memorie van toelichting werden, inzonderheid wat de openbare sector betreft, beoogd « het invoeren van een maximum voor de rust- en overlevingspensioenen betaald aan éénzelfde persoon, de geleidelijke veralgemening van een proportioneel weddeplafond voor de berekening van het pensioen en de beperking van de cumulaties tussen pensioenen en beroepsactiviteiten » (*Parl. St.*, Kamer, 1977-1978, nr. 450/1, p. 10).

B.4.2. Uit de memorie van toelichting blijkt voorts dat de wetgever de bedoeling had de in het geding zijnde grensbedragen toe te passen op « alle pensioenen van de overheidssector, in de meest ruime zin van dat woord », opdat « de voorgestelde maatregelen een zowel doeltreffend als rechtvaardig karakter zouden hebben ». Zo had de Regering zich « tot doel » gesteld « om aan de pensioenbeperkende maatregelen die zij in de overheidssector [voorstelde] een algemeen toepassingsgebied te verlenen, zodat zowel de pensioenen rechtstreeks toegekend krachtens de eigenlijke pensioenregelingen voor de overheidssector, als de pensioeninkomens die naar analogie daarmee werden samengesteld, worden beoogd » (*ibid.*, p. 53). Ten aanzien van de personeelsleden van bepaalde openbare instellingen wier volledig pensioeninkomen uit verscheidene elementen bestond, is gepreciseerd dat « deze onderscheiden elementen voor de toepassing van de [...] opgelegde beperkingen geglobaliseerd [dienden] te worden » (*ibid.*, p. 54).

B.4.3. De keuze van de wetgever om grensbedragen in te stellen die de pensioenen beperken, veeleer dan alle pensioenen een vermindering met een bepaald percentage van het bedrag op te leggen, is daarenboven verantwoord door de wil van de Regering om « de essentiële behoeften der zwaksten en minstbevoorrechten [maximaal te beschermen] door een belangrijkere inspanning te vragen van diegenen aan wie een zekere overvloed zal ontnomen worden » (*Parl. St.*, Kamer, 1977-1978, nr. 450/23, p. 191).

B.5. De maatregel die erin bestaat rekening te houden met alle elementen van het pensioeninkomen, met inbegrip van de extralegale voordelen zoals het vakantiegeld en de eindejaarstoelage, is relevant en verantwoord, zowel ten aanzien van de doelstelling besparingen te verwezenlijken als ten aanzien van de doelstelling de verschillende regelingen te harmoniseren. De maatregel waarbij voor alle gepensioneerden dezelfde grensbedragen worden ingesteld, ongeacht het theoretische bedrag waarop zij recht zouden hebben gelet op hun staat van dienst en hun voorbije loopbaan, is zijnerzijds relevant en verantwoord ten opzichte van de door de wetgever nagestreefde doelstelling van sociale rechtvaardigheid.

B.6. Aangezien dezelfde grensbedragen worden toegepast op alle gepensioneerden, zonder te letten op het theoretische bedrag waarvan zij het voordeel hadden kunnen genieten bij ontstentenis van die grensbedragen, is het eveneens verantwoord dat zij op dezelfde wijze van toepassing zijn op diegenen die een volledige loopbaan hebben gehad alsook op diegenen die een dergelijke loopbaan niet hebben gehad. De omstandigheid dat de personen die een volledige loopbaan hebben gehad de in het geding zijnde grensbedragen sneller bereiken dan diegenen die een dergelijke loopbaan niet hebben gehad, zodat zolang de grensbedragen niet worden bereikt, het pensioen van die laatsten kan worden aangevuld met het vakantiegeld en de eindejaarstoelage die door hun voormalige openbare werkgever worden aangeboden, is slechts het gevolg van de toepassing van dezelfde grensbedragen op alle betrokken pensioenen.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 39 en 40 van de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 23 november 2017.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels